

γλιστερολούβι τό, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γ λ ι σ τ ε ρ ὶ α καὶ λ ο υ β ῖ.

Εἶδος χόρτου. β) Ὁ καρπὸς αὐτοῦ.

γλιστερόμυτος ἐπίθ. Ι. Νερουλ., Κούρκ. ἀρπαγ., 18.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ ι σ τ ε ρ ὶ σ καὶ τοῦ οὖσ. μ ὅ τ η.

Ὁ ἔχων μύτην, αἰχμήν ὀλισθηράν: Ἄσμ.

Ὁ μὲν ἀρπάζει πόδημα μὲ καρφωτὴν πατούνα,
ὁ δὲ μὴν γλιστερόμυτην τριδίπλωτην φουσούνα.

γλιστερός ἐπίθ. σύνθηθ. γλίστερος Χίος (Πισπιλ. κ.ά.) γλιστιρὸς Μακεδ. (Βαρβάρ.) Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Σπάρτ.) γλιστερός Ζάκ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) — Γ. Ξενόπ., Κατήφ., 161 Γ. Χατζιδ. ΜΝΕ 1, 160 Μ. Φιλήντ., Γλωσσονγ., 2, 138 γλιστ'ρός Ἀμοργ. Λέσβ. Μακεδ. (Σιδηρόκ.) γλιστ'ρός Εὐβ. (Λιχάς)—Κ. Foy Lauts. griech. Vulgar., 15 — Λεξ. Δημητρ. γλιστερός Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ὀ λ ι σ θ η ρ ὶ σ διὰ τοῦ * λ ι σ θ ε ρ ὶ σ > λ ι σ τ ε ρ ὶ σ > γ λ ι σ τ ε ρ ὶ σ, καθὰ ὁ γ ι η ρ ὶ σ > ὁ γ ι ε ρ ὶ σ > γ ε ρ ὶ σ. Βλ. Β. Φάβ. εἰς Ἐπετ. Φίλοσ. Σχολ. Πανεπ. Θεσσαλον., 5 (1640) 76. Ὁ τύπ. γ λ ι σ τ ε ρ ὶ σ καὶ εἰς Δουκ.

1) Ὀλισθηρὸς σύνθηθ.: Ἀρόμος-κατήφορος γλίστερος σύνθηθ. Τὸ χέλι 'ναι γλίστερό Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Θυμᾶσαι γλίστερὴ πού 'τον ἢ κυλίστρα; αὐτόθ. Τὰ γεμνὰ πού 'ν' ἐκεῖ, εἶναι ὅλο γλίστερά, σὰ σαπουνισμένα αὐτόθ. Τὸ ψάριν ἔν' γλίστερόν τ' ἔμ' πκιάνεται Κύπρ. Τὸ μυξινάρι εἶναι γλίστερό, ἔχει πολλὴ γλίστα ἀπάνω του (μυξινάρι = ὁ ἰχθὺς μυξίνος) Ἀντίπαξ. Παξ. Ἐτουνουὰ τὸ σίδερο εἶναι γλίστερό (ἐτουνουὰ = αὐτὸ δά) Κρήτ. (Μάλλ.) Ἦτο γκάποτε ἐτσεῖ πέτρα γλίστερὴ Χίος. Τ'ς Γλιδτ'ρόπιτρὶς τ'ς λέν ἐτθά, γιὰτ' εἶν' οὐλον πέτρης γλιδτ'ρές Εὐβ. (Λιχάς). Τὰ γλαστράκια εἶχαν κατ' φύλλα γλίστιρά (γλαστράκια = εἶδος ἀγρίου λαχάνου) Μακεδ. (Βαρβάρ.) Τὰ χέλια εἶναι πούλν γλίστιρά, τὰ πιάν'ς κὶ γλίστιράν Στερελλ. (Σπάρτ.) Ἀνέβαινε σιγά-σιγά τὶς γλίστερές σκάλες τῶν σαραγιῶν Γ. Ἐπκχτίτ., Προπύλ. 1, 232. Πῆρε τὸ μονοπάτι πού ἀνηφόριζε γλίστερό ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ πυκνὰ ἔλατα Π. Νιρβάν., Ἀγριολολύ., 176. Πόσο λίγο καταλάβαινε ἡ δυστυχημένη ἡ Ἀργυρὼ τὸ γλίστερό κατήφορο πού εἶχε πάρει; Γ. Ξενόπ., Ἡ τιμ. τοῦ ἀδελφ., 140 || Φρ. Γλίστερός σάν τὸ λάδι (ἐπὶ πονηρῶν διαφευγόντων τὸν ἔλεγχον ἢ τὴν τιμωρίαν) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) || Ἄσμ.

Ἐκεῖ 'ναι ἡ πλάκα γλίστερὴ | καὶ σιδερένια ἡ κλειδαριά,

πού δὲ σγουριαίν' κὶ οὔτε σπᾶ, κὶ ὁ Χάρος ἔχει τὰ κλειδιά

(μοιρολ.) Πελοπν. (Καρβελ.) || Ποιήμ.

Δὲν εἶμαι δέντρο, εἶμαι κουφάρι,
εἶμαι ἡ μονιὰ τοῦ σάπιον, ἡ τρεῖπα
τοῦ γλίστεροῦ, χτύπα με, χτύπα,
τί ἀργεῖς, ὦ πελέκα, τί ἀργεῖς

Κ. Παλαμ., Δωδεκάλ. Γύφτ., 2, 122

Νοῦς καὶ ψυχὴ μου εὐφραίνονται καὶ παίζου ἀχροβάτες

ἔς τῆς ἀρμονίας τὸ γλίστερό σκονὶ χεροπιαστοὶ

Μ. Ζώτου, Ἀφιέρωμ., 64. Ἡ σημ. καὶ εἰς Δουκ. 2) Ὁμολός, λεῖος Εὐβ. (Κάρυστ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Γορ-

τυν. Μάν.) Σῦρ. Χίος (Πισπιλ. κ.ά.): Ἐνας βουφῆς καλογαλισμένος, γλίστερός Ἀπύρανθ. || Αἰνίγμ.

Ἀπόξον γλίστερό | κὶ ἀπομέσα μαλλιαρό,
κὶ ἀπομέσ' ἀπ' τὸ μαλλὶ | ἔχει μιὰ βουκιά καλὴ
(τὸ κάστανον) Μάν.

Ἀ'ὸ πέξω γλίστερόν | τ'ς' ἀ'ομέσα μαλ-λιαρόν,
τ'ς' ἀ'ομέσ' ἀφ' τὸ μαλλίν | εἶναι μιὰ βουτθ-τῆιὰ
καλὴ

(ὁμοίως τὸ κάστανον) Πισπιλ.

Ὁξω εἶν' ἀγκιστερό | κὶ ἀπομέσα γλίστερό,
κὶ ἀπομέσαμ τὸ μπουκὶ | εἶναι μιὰ μπουκιά καλὴ
(ὁμοίως τὸ κάστανον) Κάρυστ. Τὸ αἰνίγμ. εἰς διαφ. πα-ραλλ. κ.ά. 3) Γλοιώδης Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Δὲ τ'ζὶ θέλω τσί βάμεις, ἵατι εἶναι γλίστερές, σιχαμὸς μέσ' ἔς τὸ στόμα. 4) Εἰς συνθηματ. γλῶσσον τῶν κτιστῶν, ὁ σάπων Πελοπν. (Λαγκάδ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀγλίστερές οἱ, Ζάκ.

γλίστρα ἡ, σύνθηθ. καὶ Καππ. (Ἀρκαδ. Γούρτον.) ἀγλί-στρα Ζάκ. Ἡπ. (Ζαχόρ. Θεσπρωτ. Ἰωάνν. κ.ά.) Θεσσ. (Πήλ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Καστορ. Καταφύγ.)—Π. Κρεμμύδ., Διατρ., 7 — Λεξ. Κομ. Βεντ. ἐγλίστρα Ρόδ. (Ἀφάντ.) γκλίστρα Ἡπ. Μακεδ. (Βόιον Δρυμ. Ἐράτυρ. Σιάτ.) ἀγκλίστρα Μακεδ. (Σιάτ.) γλίστρα Α. Ρουμελ. (Σιναπλ.) λίστρα Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Θάσ. (Θεολόγ.)—Λεξ. Δημητρ. γλίστα Εὐβ. (Στρόπον.) γλίστρια Χίος (Βροντ.)

Τὸ Βυζαντ. οὖσ. γ λ ῖ σ τ ρ α. Ὁ τύπ. καὶ εἰς Δουκ. Ὁ τύπ. λ ῖ σ τ ρ α παρὰ τὸ λ ι σ τ ρ ὶ, διὰ τὸ ὅπ. βλ. γ λ ι σ τ ρ ὶ.

1) Τόπος ἢ λίθος ὀλισθηρὸς σύνθηθ.: Ἐκεῖ ἔς τὸ ἔρτο μέρος ἐκεῖνο 'ναι γλίστρα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἐκεῖνη ἡ κυλίστρα πού 'ν' ἐκεῖ ἔς τὴν Ψάρη βλάκα 'ναι γλίστρα αὐτόθ. Ἐπισι σὲ μιὰ γλίστρα κὶ ξαπλάθ'κὶ Σάμ. (Μυτιλην.) Ἐπισι μέσ' ἔς τ'ς ἀγλίστρεις Ἡπ. (Ζαχόρ.) Ἐφ'γὶ αὐτὸς κ' ἔφτασι σὶ μιὰ γλίστρα Θεσσ. (Τρίκερ.) Πᾶμε, παιδιὰ, ἔς τὴ γλίστρα νὰ παίζουμε Πελοπν. (Βλαχοκερ.) || Φρ. Ὅσον τὸν Σακὸν καὶ ἔς τὴ γλίστρα (ἐννοεῖται νὰ πᾶς ἀρὰ) Ρόδ. Ἐβρεξ' καὶ κάνει γλίστρα Βιθυν. || Παροιμ. Ἡδρεν ὁ κουτσὸς ἐγλίστρα (ἐπὶ τῶν προφασιζομένων δυσκολίας, διὰ νὰ ἀποφύγουν ἐργασίαν) Ρόδ. (Ἀφάντ.) || Ἄσμ.

Ἐχὶ γειά, καλὴ μου μάννα, | φκειάσι ἀγλίστρα νὰ γλίστρησον

Μακεδ. (Καταφύγ.) || Ποιήμ.

Ὅς τὶς γλίστρες των τὶς φοινικὲς
οὐτ' ἀγρίμι οὐτ' ὁ φτωχὸς ψαράς ἀνέβη

Α. Προβελέγγ., Διπλῇ ζωῇ, 128. Ἡ σημ. καὶ εἰς Δουκ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γλίστρα Εὐβ. (Κληματάρ. Στρόπον.) Θεσσ. (Μυρόφυλλ.) Πελοπν. (Βαμβακ. Γέρμ. Μάν.) Γλίστρες οἱ, Εὐβ. (Ἐπισκοπ. Κληματάρ. Κουρ.) Κρήτ. (Ἀποκόρ.) Κῶς (Κέφαλ.) Σῦρ. Φολέγ. Φοῦρν. Ἀγλίστρα Ἡπ. (Ἰωάνν.) Γκλίστρα Εὐβ. (Στρόπον.) Ἀγκλίστρα Μακεδ. (Σιάτ.) Ἐγλίστρια Χίος (Ποταμ.) Τὸ Καβάκι τῆς Γλίστρας Σῦρ.

β) Τὸ λειανθὲν μέρος τοῦ ἐδάφους, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τίθεται τὸ δολωθὲν ἄγκιστρον διὰ τὴν σύλληψιν πτηνῶν Πελοπν. (Κάμπος Λακων.): Ἐφτειασα πέδε γλίστρες σὲ χερσιδάδια (= χέρσους τόπους). 2) Ἡ ιδιότης τοῦ ὀλισθηροῦ, ἡ ὀλισθηρότης Θράκ. (Ἀδριανούπ.) — Ι. Δραχούμ., Μαρτύρ. αἶμ., 2, 112: Γκρεμίζονται ἔς τὴ βαθειὰ ρεματιά οἱ ἀραμπάδες ἀπὸ τὸ στένος καὶ ἀπὸ τὴ γλίστρα, ἅμα παγώνουν τὰ χιόνια Ι. Δραχούμ., ἐνθ' ἄν. 3) Ἡ εὐθυντηρία ἀλλὰξ ἢ

